

Steffen Ringgaard Andresens prædiken påskedag

Taler

Steffen Ringgaard Andresen
Præst

Dato

5. april 2026

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8

Salmer

408, 434, 218, 228, 236, 230, 224 vs. 5-6, 234

1 Lad os påske

Jeg fik en mail fra en lytter af vores Tv-transmitterede morgenandagter.
Dagens tekster havde handlet om evigt liv. Og i bønnen havde vi takket for

5 opstandelsens lys og løfte.

Gid jeg havde en lige så stærk tro som dig, skrev han.

Hvad skal man nu lige svare på det?

Jeg kan godt have det som den konfirmand, der – da de skulle tegne et stykke
10 bibelhistorie – lidt forlegent rakte mig tegningen: *Undskyld!* – sagde hun - *Jeg kan tegne de fleste ting. Men ikke Gud. Han er ligesom mellem linjerne.*

Undskyld!

Jeg kan tegne en grav. En sten.

15 Kvinder på vej derud.

Og vel også en sol oppe i hjørnet.

Men hvordan tegner man Gud? Opstandelsen? Det evige liv?

Hvilke ord, hvilket sprog, er gangbart?

20 Jeg blev glad for konfirmandens forlegenhed. For den gemmer jo også på en dyb indsigt: Det er kun, hvis man kan tegne Gud, at man så også kan viske Gud ud igen.

25 Sikke mange dumme diskussioner med både fundamentalister og ateister man kunne slippe for, hvis alle var sådan lidt forlegne.

Københavns Drengekor var med til at tegne et billede her i kirken forleden. Opfordret af kapelmester Carsten Seyer-Hansen har komponisten Morten
30 Olsen med hjælp fra tekstforfatter Jesper Lützhøft skrevet et moderne requiem. Musikken citerede snart gammel kirkemusik og lød snart i nutidigt tonesprog og fyldte kirkerummet med kontraster fra det blide over det voldsomme til det kaotiske. En tonetegning af livet, som vi kender det.

35 Der var tekster fra den gamle sjælemesse. Og der var nyskrevne.

De forestiller sig ikke et evigt liv. Når vi dør, er det slut. Alt andet ligger udenfor grænserne af, hvad vi kan forestille os.

40 Værket handler artikuleret om de levendes forestillinger om døden. Jeg tænkte først: Kan man dét? Synge sådan et requiem i en kirke? En anmelder – der i øvrigt roste musikken og opførelsen – skrev lidt dumt, at det er som en ostebutik uden ost.

45 Men ja, det kan man.

Værket siger ikke 'undskyld'.

Men det gør en indsigtfuld indrømmelse.

Om døden som afslutning siger komponisten: *Det er jo **grænseløst** skræmmende!*

50 Her er der ingen grænse.

Og værket hedder: At stirre på solen.

Inspireret af en forfatter, der skriver: Hverken solen eller døden formår vi at betragte med ufravendt blik.

55 Sådan stiller værket os et spørgsmål, som vi ellers gemmer væk. Før vi overhovedet spørger, om vi tror på opstandelsen, skulle vi spørge, om vi tror på, at vi skal dø? Om vi kan se vores vilkår i øjnene?

60 Når man står op om morgenen, sætter fødderne ud på gulvet og har livet for sig, så ser man alle sine muligheder og kan rejse sig op. Så er døden, men en forfatters udtryk, en standardviden, en hyldevare blandt alt muligt andet, vi ved. Vi ved, vi skal dø, men vi tror ikke på det, som Freud sagde.

Så er man stærk. Så slipper man afsted med at sige, at døden jo er en helt naturlig

del af livet eller med at tale om død og opstandelse, som var de et standardteologisk eksamenspensum.

70 Så kan man diskutere, hvordan Jesu opstandelse skal forstås. Om der er et evigt liv.

Det bliver de stærkes – ofte abstrakte – diskussion om, hvornår der er ost nok i ostebutikken.

75 Men når en diagnose eller en ulykke pludselig gør døden til andet end standardviden, bliver man svag. Så står man op om morgenen, og før man når at sætte fødderne ud på gulvet, bliver man mødt af det ubarmhjertige spørgsmål, man måske har haft held til at glemme i søvnen: Hvor mange morgener har jeg tilbage? Hvordan bliver det at dø? Vil jeg være bange? Hvordan skal det gå mine
80 kære? Så krakelerer det hele. Og sproget går i stykker.

Der må et andet sprog til.
Og en anden tro.
Som ikke taler hen over vores vilkår.

85 Men ud af dem.
Jeg vil sige, at det er bønnen.
At tro her dybest set er bøn.
Det er ikke en særlig religiøs tro.
Og den er ofte tavs.
90 Den er meget mere dagligdags, end vi ofte gør den til.
Slet ikke sådan én, man kan tale om som *min* eller i Tv som noget særligt.
Nærmest eksotisk.

Den findes i angsten for det uundgåelige, det ukendte og uoverskuelige.
Den findes i bekymringen for alle dem og alt det vi holder af.
95 Den findes i glæden og i taknemmeligheden.
Og i håbet. Måske mest i det urealistiske, der ikke kan lade være med at spejle efter det, jeg ikke tør tro på. Den fandtes i Menneskesønnens råb på korset
Langfredag:
Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?

100

Graven var tom. En engel sagde: Han er ikke her. Han er opstået. Skynd jer nu ud og fortæl det til de andre.
Det gjorde de.

105 De var bange.
De forstod ikke, hvad der var sket.
Men de fortalte.
Og fortællingen bredte sig som ringe i vandet.
Og nu når den os.

110 Graven var tom.
Og den kan man selvfølgelig så lægge i, hvad man vil.
Her bliver det en bøn.
En bøn om, at mørket ikke er vores livselement.
At vi ikke tilhører døden.

115 At når den dag kommer, hvor vi leder forgæves efter det, der var livet for os – at
der da må komme en engel af en slags, sætte sig hos os og sige: Frygt ikke! Kristus
er også her gået foran dig - ind i et evigt fællesskab båret af Guds kærlighed og
trofasthed.

120 Hvad vi ved, medmindre vi endnu ikke har erfaret det, det er, at der findes ingen
glæde, ingen kærlighed, intet liv, uden at vi må betale sorgens og dødens pris for
det. Bag alle vores glæder tegner korsets skygge sig.

125 Hvad vi beder om, det er, at der bag vores kors må ligge en glæde - og det er en
glæde, der modstår alt.

Der findes en anden forlegenhed end konfirmandens.
Nemlig en forlegenhed over noget af det, vi godt kan tegne.

130 Vi lever i mærkelige tider, siger vi. Forskruede tider.
Der er miljøkrise. Demokratikrise. Krig.
Når vi tænker over det, bliver vi forlegne.
For vi er jo tiderne.
Det er ikke fuglene eller fiskene, skovene eller sletterne, havet eller himlen, der er

135 de forskruede tider.
Vi er tiderne.

Den irske filosof Richard Kearney skriver, *at den eneste Messias, som stadig
virker troværdig efter koncentrationslejrene, er en Messias, som gerne vil være*
140 *trådt til, men som ikke kunne, fordi menneskene udlod at lade den hellige
fremmede blive levende iblandt dem.*

145 Gud er ikke et overnaturligt væsen oppe i himlen. Kearney beskriver Gud som
det muliges Gud. Vi kan ikke se Gud direkte, men vi kan forestille os det
guddommelige gennem de muligheder for kærlighed og retfærdighed, der opstår
i vores liv. Troen – og fantasien - hjælper os med at se *det, der endnu ikke er*,
men som *kan* blive til.

150 Gid vi havde mere af dén tro.
Måske skulle vi tage og lære et nyt ord her til påske.
Det sker, at vi danner nye ord ved at gøre navneord til udsagnsord.
Dermed gør vi dem levende.
Af netværk danner vi ordet at netværke.
155 Af jul at jule. Så handler det ikke om at forklare noget.
Så handler det om at gøre noget. Være noget.
Lad os danne et nyt ord: Af påske danner vi ordet – at påske.

160 At påske er at tilgive, elske, vende den anden kind til, give sin skjorte væk, give
menneskeligheden plads.

Alt dét, som Jesus af Nazareth gik rundt og gjorde i Galilæa.

165 Det kan godt tegnes. Og hvor vi end går hen ligger det der i forvejen - lige foran
os som muligheder.

Glædelig påske!

Husk at påske!

170
Amen.

Kilde

Manuskript taget fra domkirken.dk med tilladelse fra udgiver.

175

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

180

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/steffen-ringgaard-andresens-praediken-paskedag>